

STA ONS BIJ

Van Malin Persson Giolito verschenen
eerder bij De Geus

Quicksand
Als de twijfel toeslaat

MALIN PERSSON GIOLITO

Sta ons bij

Uit het Zweeds vertaald door Ydelet Westra

DE GEUS

De vertaalster ontving voor deze vertaling een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *I dina händer*, verschenen
bij Wahlström & Widstrand, 2022
Published by agreement with Ahlander Agency
Oorspronkelijke tekst © Malin Persson Giolito, 2022
Nederlandse vertaling © Ydelet Westra en
De Geus bv, Amsterdam 2023
Omslagontwerp Buro Blikgoed, naar het ontwerp
van Miroslav Šokčić/Mono Studio
Typografie binnenwerk Crius, Hulshout, België
ISBN 978 90 445 4774 0
NUR 330

Voor mijn vader

Mijn tijden zijn in Uw hand; red mij
– Psalm 31:16

De jongens

Ze spelen op een heuvel, dragen bijna dezelfde spijkerbroek, een shirt met korte mouwen, versleten schoenen en hebben een klaarwakkere blik. De ene heeft blond haar tot op zijn schouders, de andere donkere krullen, die altijd over zijn ogen vallen. In het najaar gaan ze voor het eerst naar school, maar hun benen zijn mollig en ze rennen zo snel over de helling naar beneden dat hun voeten het niet bij kunnen houden. Eerst gaat de ene onderuit, daarna de andere. Misschien valt hij met opzet, hij wil altijd hetzelfde doen als zijn dappere vriend, even hoog klimmen, even ver springen, even snel rennen. Ze huilen niet, ook niet de jongen die dat om het minste of geringste wel doet. Er zijn geen volwassenen in de buurt die vragen of ze zich pijn hebben gedaan. Ze blijven een paar tellen tegenover elkaar zitten, buiten adem, warm, schaterlachend. Als op commando komen ze overeind en ze rennen door. Blauwe plekken en schaafwonden worden pas uren later ontdekt, ze hebben het nu veel te druk met andere dingen.

Aan de ene kant van de snelweg staat het huis van de jongen met het lange haar, aan andere kant woont de jongen met de grote familie. De zon schijnt nog steeds vlakbij op een warme open plek in het bos. Achter de heuvel

zijn magische steenhopen, verlaten huizen en eindeloze avonturen.

De wereld wacht op hen.

Donderdag 6 december

1

Op donderdag 6 december, om 22.55 uur, werden de schoten gelost, twee vlak na elkaar en daarna nog twee. De eerste sneeuw van de winter was net gevallen, eerst aarzelend, maar al snel was de grond helemaal wit.

Ook op dit tijdstip was op de achtergrond de achtbaansweg te horen. Het geraas nam 's nachts altijd een paar uur af, maar helemaal stil werd het nooit.

Aan de ene kant van de snelweg was alles betongrijs en bruin. Daar bevonden zich de flats van Våringe, de skatebaan, het plein en de achttiende-eeuwse kerk, ooit de trots van de streek. De schijnwerpers rondom het grote sportveld waren gedoofd, het schoolgebouw was beveiligd met een alarm. Alle balkondeuren zaten dicht, evenals de gordijnen.

Aan de andere kant stonden de huizen van Rönnviken, die door een groenstrook van het verkeerslawaaï werden afgeschermd. Daar was een bos met een verlicht hardlooppad, er waren vier kleuterscholen, een basisschool en een privéschool met een speciaal programma voor internationale economie. Ook lag er een golfbaan, met achttien holes en vier waterhindernissen. Mensen die lid wilden worden, kwamen op een wachtlijst. Direct naast de golfbaan was een speeltuin. Een paar kilometer verderop stonden op

de helling naar de Oostzee citroengele fin-de-sièclevilla's, die uitkeken op het water. De zee was fluweelzwart, maar achter alle ramen met roeden brandde het zwakke licht van de kerststerren.

Onder de snelweg tussen Rönnaviken en Våringe liep een slecht verlichte voetgangerstunnel, die aangelegd was om van de ene naar de andere kant te kunnen lopen. IN VÅRINGE GA JE MAKKELIJK DOOD, stond er in slordige letters op de muur van de tunnel. Iemand had een halfhartige poging gedaan om de graffiti te verwijderen. DOODGAAN IS MAKKELIJK, MAAR LEVEN IS FUCKING MOEILIK, stond er naast de eerste tekst. De tweede graffitikunstenaar had de tijd genomen, alle lijnen van zijn mooie handschrift ingevuld en een tekstballon om de quote heen getekend, niet met een spuitbus, maar met een penseel en schildersverf. Een derde graffitispuiters had er een dikke pijl aan toegevoegd en er met felgroene letters bij geschreven: GA DAN IN RÖNNVIKEN WONEN EN STOP MET ZEUREN!

Schietpartijen waren aan de orde van de dag in de voorsteden van Stockholm, maar in Rönnaviken was dit de eerste. Niemand reageerde op het geluid, zelfs de tiener niet die naar buiten was gestuurd om nog geen honderd meter van de speeltuin de hond uit te laten, niet ver van de zevende hole van de golfbaan.

De schoten klonken en verdwenen. Als een paar handen vol grind die in stilstaand water werden gegooid. Een minuut lang, of misschien twee, was het alsof de tijd zijn adem inhield.

De stilte werd verbroken doordat een jongen op gladde sneakers Rönnaviken rennend verliet. De speeltuin verliet, over de kleine weg naar de voetgangerstunnel. Hij passeerde de graffiti, kwam aan de andere kant weer boven

en liep door, langs de school in Våringe. Hij leek richting het plein te lopen. Maar daar was alles dicht, zelfs de supermarkt die voorheen 24/7 open was.

Op een steenworp afstand van de plek waar de jongen stilhield, stapte een man uit zijn auto om de deur open te maken van de garage met privéparkeerplaatsen in het centrum van Våringe. De wind was zwak, mild bijna, maar de kou was van het soort dat scharnieren deed knarsen en waterleidingen deed knappen. De garagedeur leek te zijn vastgevroren, de afstandsbediening werkte niet.

Terwijl de man voor de garage geïrriteerd in de vallende sneeuw met het apparaat stond te schudden, viste de jongen een telefoon uit zijn zak. Slechts twee van de negen straatlantaarns die hij na het verlaten van de voetgangers-tunnel was gepasseerd, hadden gebrand. Een ervan verlichtte hem nu met zijn zwakke schijnsel. Behalve dunne schoenen droeg hij een stijfbevoren spijkerbroek, een half dichtgeknoopte jas en had hij een capuchon nonchalant over zijn hoofd getrokken. Hij was buiten adem, zijn lichaam beefde en hij had moeite om zijn mobieltje te bedienen. Uiteindelijk bracht hij het toestel naar zijn oor en begon erin te praten. Al stampend met zijn voeten op de grond ontstond er een donkere vlek in de verse sneeuw. Af en toe keek hij over zijn schouder, maar er was niemand te zien. Zijn stem stierf weg in de wind. Nadat hij het gesprek had beëindigd en zijn telefoon aan zijn broekspijp had afgeveegd, keek hij opnieuw om zich heen. De man bij de garage zag hij niet, en de jongen liep door naar het busstation zo'n dertig meter verderop.

Na een paar minuten kwam er al een bus. Vlak voordat hij instapte, gooide hij alles wat hij in zijn zakken had in de prullenbak naast het bankje van de halte. Toen de bus wegreed, lukte het de man eindelijk om de garage open

te krijgen, hij reed naar binnen en de deur ging achter hem dicht.

Het mobieltje waarmee de jongen had gebeld, stond nog aan. Het licht scheen door het afval heen. Het duurde dertig seconden voordat het scherm zwart werd.